

Crònica 15: Tailàndia - de Bangkok a les illes del sud -.

Quietud, ordre, voreres, espai...

Caminem pel bell mig de Bangkok ben destirotats després de les tres hores de luxe fugaç viscudes a 10.000 metres del terra. Incapaços d'estrenar llibreta nova se'ns escolen imatges d'altres països, fotografies, records, fantasies que ens fan de pòsit per entomar les noves visions. Però hi ha quelcom que ens neguiteja, és aquest silenci esfereïdor, estem voltats de moviment però no sentim res. Sembla que els cotxes llisquin sense gosar molestar, perfectament arrengrats en una corrua d'autos acolorits. Són massa lluents, els hi falta la pols i la vida d'un objecte gastat. Hi ha voreres. Massa espai. Mirem cap on mirem sobra lloc. És un escrutini apresurat que busca reconèixer alguna penyora de l'entorn que hem deixat. No pot ser, ens trobem mancats de bullici, de soroll de botzines i de gent aglomerada. Com si ens haguessin xuclat i escopit dins d'un altre escenari mentre estàvem massa atrafegats com per acomiadar-nos-en. Ja no som a l'Índia i encara n'arrosseguem una darrera contradicció, és el pes de sentir-nos alleujats. Respirarem tranquils, potser és l'espai, el no soroll, els parcs o els edificis semblants als de casa, però no deixa de corcar-nos una buidor feixuga. El pes de ser conscients que hem sortit d'un escenari únic, un món enganyós, eixelebrat, ancorat en ell mateix, un rebombori que indigna i fascina amb la mateixa rapidesa amb que s'esvaeix quan n'ets fora. Ara qualsevol record agafa unes deformitats exagerades, dol imaginar-lo com una falla o endreçar-lo dins dels nostres barems de realitat...

***El somriure és tan necessari per als tailandesos
com l'aire que respiren.
Bangkok. 29 març. 2003***

Ens creuem amb cares rialleres, cares de galtes rabassudes i ulls ametllats que emanen salut. Colles de nois que viatgen enjogassats al porta bultos de la ranxera escampant ritmes funky . Reconeixem els *samlors*, uns vehicles de tres rodes que fan de taxi per dins de la ciutat, semblants als *rickshaws* però pintats amb colors llampants, la gent els anomena *tuk-tuk* - imitant amb gràcia el so que desprenen. Creuem pel pas de vianants, ens captiva l'uniforme d'un

polícia, és una camisa gruixuda i exageradament cenyida, embotida dins d'uns pantalons estrets que descriuen una figureta menuda i acinturada carregada amb una porra i un casc, recordant-nos als dibuixos animats de la formiga atòmica.

***L'autoritat o un personatge de còmic?
Bangkok. 29 març. 2003***

Ens sentim ben rebuts, gens estranys, ningú se'ns apropa, ni tant sols ens miren. L'olor de carn a la brasa ens fa venir salivera. Parades amb trossos de carn tallats a trossets petits i perfectament enforquillats amb un palillo es couen a foc lent sobre les brases d'una mena de torratxa de terrissa, - uf, quina olor tant bona -, venen les cuixes de pollastre atrapades entre dos bastonets i untades amb una salsa dolça i amarga. Parades de fruites exòtiques perfectament pelades i esquarterades, classificades dins d'uns calaixos de vidre atiborrats de gel. Ens hem aturat uns instants contemplant bocabadats la destresa amb què una noieta llevava la pell del què semblava una patata, ha resultat ser un *longan*, seguint un ritual minuciós ha encistellat tots els trossets dins la bossa de plàstic, ha preparat el palillo i un parell de paperines plenes de salsa de caramel i de sucre rosa per sucari-hi la fruita, amb pocs minuts ho ha tingut llest, tot ben lligat amb una colla de gomes i paquets, curiós, ha anat ben airosa i no ens ha encomanat cap pressa. La parada més estranya llueix tot una colla de calamars secs penjant d'uns cordillets amb agulles d'estendre.

**Tal com el somriure, alimentar-se al carrer
forma part del tarannà tailandès.
Bangkok. 29 març. 2003**

Ens estem a Rambutri road, diuen que és el barri dels *farang*, si no anem errats aquest és el mot col·loquial que rebem els estrangers. Certament aquesta barriada està pensada pels viatgers de motxilla, desenes de cases amb lloguer d'habitacions, botigues d'internet, d'intercanvi de guies i llibres, i tot un reguitzell de furgonetes carregades de trastos, són antigues pertinences de viatgers que han refet la motxilla. Els amos jeuen a la tombona esperant que algú els desperti per vendre o comprar quelcom, "We buy everything" diu el cartellet que sobresurt entre els estris sobrants, cantimplores, sacs de dormir, ulleres i tubs d'aigua, un assortit que ens és familiar i que a nosaltres també ens fa nosa. Hi ha un carrerot que fa olor de net, és ple de gibrells d'aigua, escuma i roba estesa, deu ser un negoci de fer bugada, el seu reclam és un cartró guixat que ofereix rentar un quilo de roba al preu de 30 bats, que serien unes 120 pessetes.

**Surt més a compte regalar que
vendre als "we buy everything"..
Bangkok. 29 març. 2003**

Estirem les cames seguint una colla de carrers il·luminats i ben olents, feia mesos que no veiem tanta pell al descobert, colles de noies rialleres arreglades amb vestits cenyits es belluguen cantonejant les cabelleres negres i llises, caminen amb passets petits remenant la cintura amb gràcia, semblen nines, fràgils i boniques. La bellesa de l'home tailandès deu passar més desapercibuda, són menuts i xatos, dues característiques que van renyides amb la mal entesa virilitat masculina. Fum de menjar fregit, olor de *noodels* bullits i sopa d'herbes i pilotilles. Una colla de famílies cuinen amb els carretons aparcats a la cantonada, els infants cal·ligrafien quaderns ajupits a la vorera mentre la iaona pesa figues davant d'un aparell de televisió. Remenen perols plens de bons aliments que ballen perillosament sobre els fogonets, és olor de gana, quedem muts observant l'agilitat amb què ens cuinen el famós *pad thai*, menjar de carrer tailandès. Esmicolen un assortit de verdures i les fregeixen amb un grapat de fideus llargs que s'esperen amuntegats a un costat de la paella, saltegen el sofregit i hi esclafen un ou, tot ben barrejat i cap dins del paquet de porexpan, deu bats. Ens arraconem a l'altre costat de la parada per no encallar el negoci, hem d'escollir entre sis o set salses i tot d'estrís que poden fer de coberts. Marxem ben servits, contemplant aquests cossos menuts amb cara de buda, envejant el seu tarannà feliç que arrossega aquella emoció infantil capaç de fer esclatar les rialles del no res.

***Els somriures es transmeten de
pares a fills...
Bangkok. 29 març. 2003***

Els carrers són plens de colles d'amics que juguen a jocs de taula, han dibuixat una quadricula sobre un cartró i s'entretenen a fer saltar xapes, els més enèrgics es passen a cops de taló una pilota de vímet reixada. Unes noies juguen a badminton al mig de la vorera mentre esperen que algú els hi compri una ampolla d'aigua fresca, les tenen colgades de gel i de tant en tant repeteixen una frase melosa amb un anglès d'accent allargat "one water five

bats". Passa un venedor d'insectes fregits, els té classificats per mida, ens els hem mirat i remirat, però cap de nosaltres ha fet el primer pas. El venedor de mel passeja amb un parell de cistelles carregades de pots i ruscs, les aguanta amb un pal que duu encallat al clatell amb un equilibri perfecte. El venedor d'ous s'ha descarregat els cistells i seu al replà de la botiga dels massatges, una colla de noies han callat la cantarella de preus i mengen ajupides compartint un bol d'amanida, sopa i una colla de calamars enforquillats amb un pal, el venedor d'ous s'hi afegeix colgat sota el seu barret punxegut i sense deixar de vigilar el reguitzell d'ous travessats amb un bastonet que es couen a foc lent. Arribem Khao San road, un carrer de renom excèntric i fama merescuda, animat per les parades de roba de segona mà, tamborets on s'asseuen les noies que trenen o raspen els cabells, mostraris de tatuatges i perforacions corporals, parades de discs compactes i falsificacions de tota mena, carnets de reporter internacional i certificats d'estudis d'anglès per pocs bats i cap esforç.

***Khao San road, tal com el seu nom indica, tot un caos...
Bangkok. 29 març. 2003***

Diuen que aquest carrer mai dorm, i ens ho creiem, quan més s'enfosqueix més s'anima i comença a desprendre aquella olor de baf alcohòlic i fum que impregna els locals nocturns. Han barrat el trànsit i un parell de furgonetes pintades s'han després de la capota i s'han convertit en un bar a l'aire lliure. No té res d'especial però no podem deixar de passejar-hi, mil cares noves que es creuen amunt i avall, vestuaris curiosos, oficis desconeguts. Ens ofereixen balls eròtics, *tuk-tuks*, opi, pantalons texans, collarets... Per nosaltres és un espectacle de rareses que ens impacten a una velocitat agradable. Pel nen que dorm cargolat a la vorera amb la mà estesa sobre la balança, esperant que algú vulgui saber el seu pes per dos bats, és la seva llar. Per la mare que ha adormit els seus fills al mig del carrer mentre continua venent unes papallones de plàstic que volen en cercles o per les noies i les *ladyboys* que venen amor és la subsistència de cada vespre. Hem voltat la ciutat amb *tuk-tuk*, enmig dels gratacels gegantins i els centres comercials futuristes brillen les *chedis* dels *wats*, les estupes dels temples budistes, recobertes de mirallets i pintures daurades sobresurten entre les

varies capes de teules verdes i taronges robant totes les mirades. Hem creuat els carrerons bulliciosos del barri xinès, veient d'escallimpada els cartells encimbellats dels petits comerços i una cercavila de dracs i petards, el mercat de fruites i el riu Chao Phraya. Pons, canals, barquetes i cases de ferralla enlairades sobre el riu, un parell de revolts i ens sorprèn un parc ple de vida, centenars de persones hi fan voleiar cometes i cintes de colors. I mirem on mirem apareixen retrats de la monarquia tailandesa, imatges del rei Bhumibol i la seva muller, la reina Sirikit, visitant racons del país amb una expressió serena de pares protectors. Fotografies gegants dins d'uns marcs daurats recarregats i delicadament plantats entre les flors de tots els jardins i resseguint les grans carreteres que creuen la ciutat, tot molt ben cuidat.

*El tuk-tuk, l'homòleg tailandès del rickshaw
indi...
Bangkok. 29 març. 2003*

Esbombem mil rutes que ens agradaria seguir per descobrir Thailand “la terra dels lliures”, pelegrinem per totes les oficines d'informació recollint horaris i preus de trens i autobusos, només tenim un més i mig però l'emoció ens ha fet estiregassar la realitat i ja parlem d'arribar a Malàisia. Sense visat podem passar trenta dies dins del país, decidim baixar per l'istme de Kra i anar parant a les illetes del Golf de Tailàndia, esgotar el mes i creuar la frontera per obtenir més dies d'estança gratuïta. Els nostres dits recorren el plànol amunt i avall, pujant podem parar a les illes del mar d'Andaman, fins i tot podem arribar al nord a Chiang Mai, o al nord est a Vientiane i creuar cap a Laos, és fascinant ratllar quilòmetres amb la punta del llapis, escollir pobles per la sonoritat del seu nom i envalentir-nos amb les nostres fantasies. Però hi ha quelcom que grinyola, hem fet números i ens ha sorprès reconèixer que els viatges organitzats que ofereixen les agències de sota casa surten a meitat de preu. Incredulament hem buscat i rebuscat mil excuses per viatjar al nostre aire, però ens hem rendit davant l'oferta d'arribar a l'illa de Ko Tao per 300 bats.

***Les imatges dels fulletons turístics fan justícia
a la realitat.
Koh Tao. 5 abril. 2003***

Ens ha recollit un senyor amb una pancarta, érem una colla d'esblanqueïts carregats amb motxilles que esperàvem al carrer Rambutri. Sense dir-nos gaire res ens ha plantat una enganxina de color blau, "joint ticket", hi diu, i ha començat a caminar davant nostre, l'hem seguit per tota la barriada recollint altres viatgers que s'esperaven de camí a la parada d'autobusos, allí ens han classificat per colors. Hem deduït que els rojos anaven a Ko Pha Ngan i els grocs a ko Samui, ningú ens ha explicat res. Ben aborregats ens hem encabint en un autobús de luxe, ens han repartit una manta i aquí ha iniciat el nostre primer viatge nocturn. Ens en fem creus, totes les agències et transporten de nit per oferir-te més comoditat, però és una sensació molt inquietant, tot és fosc, quedes desorientat, ets incapaç de veure com varia el paisatge, et perds el plaer de veure passar el món per la finestra. Ens han fet fer un ressopó al restaurant d'un amic que ens esperava amb candeletes. Tenia ben organitzada a tota la família, els fills darrera el mostrador dels batuts, les filles darrera el taulell de les galetes i xocolatines, la muller cuinant fideus i pollastre embetumat, l'àvia a la porta del lavabo cobrant per orinar i ell fent de caixer. És una nau perduda enmig d'una colla de carrerots i els passatgers anem massa adormits com per adonar-nos que a la cantonada venen aliments a preus justos. Embotits de nou dins del vehicle reconeixem una colla de cartells lluminosos que havíem passant en sentit contrari, estem reculant, ens havien desviat de la ruta per animar el negoci de l'amic de l'amic.

***Entre autobús i autobús el negoci de l'amic
queda ben relaxat...
Bangkok. 3 abril. 2003***

L'últim record que tenim és de Bangkok, ara que ja clareja ens han aturat a 650 quilòmetres al sud i no sabem per on hem passat ni què hi ha entre mig. Si ens volien desorientar ho han ben aconseguit, ens apilen les motxilles i ens fan entrar en un local ple d'estirilles i coixins, la gent agafa lloc amb molta agilitat i sense preguntar-se res es posen a dormir. Buscant a la guia deduïm que potser som a Surat Thani, la població costera on haurem d'agafar el transbordador. No sabem quanta estona ha passat però sembla que hi ha moviment, ens seguim els uns als altres fins al microbús, aquest ens atura al port, i aquí ens tornen a destriar per colors. Ben marejats de no saber on anem seiem a la coberta del vaixell i ens consolem intentant entendre que potser aquí les coses funcionen així, encarrilant als turistes dins les rutes de negoci perquè no molestin i facin gasto, potser sí.

Fa un airet molt agradable, els pals i les aigües marró del moll han agafat un to verdós, veiem peixos que salten i illots recoberts de vegetació. Sembla que arribem a Ko Tao, que vol dir l'illa tortuga, diuen que des del cel té forma de closca, tot és tant atapeït de plantes, roques i palmeres que costa pensar que hi haurà espai per nosaltres. Tenim un pessigolleig a la panxa, sembla que ens apropem a una illa deserta i la seva bellesa natural ens fa posar la pell de gallina, som naufrags que surem sobre una fusta i veiem de lluny la terra, i descobridors amb un binocle i pirates que volem amagar...

***Com serà "el paradís"...?
Koh Tao. 5 abril. 2003***

Els crits alegres dels venedors d'allotjament ens han espantat les cabòries, sota aquesta massa de vegetació tropical hi ha el poble de Ban Mae Hat, ben preparat per atendre les necessitats dels que arribem amb enganxina. Tossuts decidim anar pel nostre compte, hem llegit que l'illa fa només 21 quilòmetres quadrats i que hi viuen uns 800 habitants que es dediquen a la pesca, al turisme i al cultiu de coco. Caminat sense parar amb la ràbia de voler ser amos dels nostres actes hem arribat a Hat Sai Ri, una platja paradisiàca plena de cabanyes i botigues de submarinisme.

Fa deu dies que repetim amb mandra relaxada els mateixos rituals, menys enèrgics de quan vam arribar ens deixem endur per la dolça apatia del no fer res que no sigui saciar les necessitats bàsiques. De la cabanya al mar, sota l'ombra de les palmeres del bar del gronxador, gaudint de veure a passar el dia.

***...t'absorbeix i et relenteix els biorritmes...
Koh Tao. 7 abril. 2003***

La sorra és ben blanca i les aigües blau turquesa, gairebé no hi ha ningú, només una colla de nens que s'afanyen a escombrar la platja, un hi passa el raspall i l'altre entoma les fulles seques amb la mà i arranca a corre cap a darrera els arbres, torna amb les mans buides per arreplegar-ne un altre grapat. En Song, un noiet de Birmània que fa la temporada al bar del gronxador, camina amb un pal de ferro punxegut enforquillant totes les fulles que cauen, després traurà les catifes i els coixins triangulars i els col·locarà ben arreglats, esperant als clients del vespre que sopen arran de mar. Ha baixat la marea i una colla de famílies pentinen la platja amb culleretes, escarben la sorra i en recullen unes petxines molt menudes que els hi omplen les butxaques i els davantals.

*...però no tan sols a nosaltres...
Koh Tao. 7 abril. 2003*

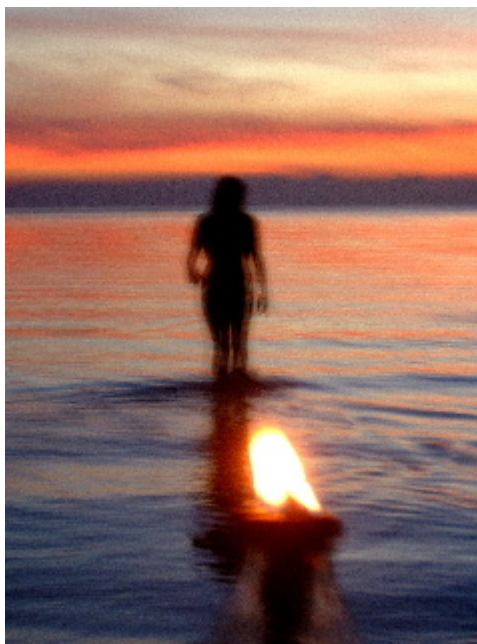
Els petits que es cansen de furgar es llancen vestits dins l'aigua, ben enriolats segueixen el sèquit familiar. Mirem a unes nenes que sembla que juguen a seguir rei, s'imiten entre elles, els seus posats ens fan gràcia, fan moviments amb les mans i els dits que nosaltres no havíem vist mai, es cargolen delicadament amb una coordinació perfecte, però la espontaneïtat no hi té cabuda, és una acurada fila de majorets.

Ens ho mirem tot des del mar, és una banyera gegant d'aigües tèbies completament quietes que fa hores i hores que ens estoven la pell. Estem estirats d'esquena a terra i l'aigua ens tapa just per no tenir fred, el sol ha baixat fins a vora mar, i amb el mateix miracle de cada dia s'engoleix rera les aigües, quedem il·luminats per un resol taronja i vermell que tenyeix els núvols i juga a desdibuixar-nos imatges abstractes.

*...tot flueix suau i lentament...
Koh Tao. 7 abril. 2003*

Sense moure'ns de lloc, veiem en Song que encén les espelmes i submergeix un triangle verd dins les aigües, deu ser un reclam per atraure clients, com la canoa que sura feta de llaunes i espelmes davant de la imatge d'en Gambati, un déu hindú fet de sorra que serà el talismà de la festa pagana d'aquesta vespre, al seu voltant els amants de la foscor ballaran descalços i fumaran amb catximbres que es lloguen per calades. S'encenen les barques de pesca, com una tirallonga de llumets de Nadal penjats a l'horitzó i tot el cel és puntejat d'estrelles, milers de punts brillants que s'escapen del nostre angle de visió empetitint-nos l'existència. Sortim conills i arrugats de tantes hores com hem passat en remull, creuem enmig dels cossos desposseïts que s'abandonen al so dels tambors i fem una última ullada al ninot de sorra, demà és llevarà destrossat, ressacós de tantes cerveses com li hauran abocat.

*...tant, que la realitat sembla
esvair-se...
Koh Tao. 7 abril. 2003*

Hi ha un so que ens té ben destirotats, només el podem sentir quan dormim i sembla que surti de dins de les parets, són uns xiscles esbufegats que ens sobresalten, potser és un ocell, primer sembla que s'infla, que agafi aire i després deixa anar els mateixos esgrips que els aneguets de goma quan els escanyen. També sentim les llagostes, es van esverant i acaben emetent un so eixordador fins que aconsegueixen silenciar les nostres converses. Són sons de vida, festivals que ens desvetllen a mitja nit per recordar-nos que som a casa seu i assaborim la vida.

La Rita és del sud d'Itàlia i la Mònica d'Astúries, són un parell d'amigues que fa anys que viuen a Suïssa i han fet una escapada cap a Laos i Tailàndia, feia estona que ens miraven intentant esbrinar d'on provenia la nostra parla, fins que la curiositat les ha portat a conèixer-nos. Hem començat repetint la història del viatge, les mateixes anècdotes que omplen les converses dels viatgers, però ens hem anat animant i després d'un parell de *Changs*, la cervesa local, ja fèiem plans per introduir al mobiliari de bany europeu el ruixa culs tailandès, una mànega molt pràctica que hi ha enganxada al costat de tots els vàters, s'ha de tenir punteria i el primer contacte amb l'aigua freda sempre sobte, però és més ecològic que el paper i més higiènic que el mètode hindú. Ens han ajudat a treure l'entrellat dels esgrips nocturns, són els *Gekos*, uns rèptils molt menuts d'un color groc marró, semblants a les sargantanes però més rabassuts, amb unes potes grassonetes i unes ventoses que els deixen arrapar a tot arreu, tenen uns ulls negres i no són gens espantadissos, quan veuen que els mires queden ben quiets. Diuen que és un animaló màgic, que qui el sent cantar set vegades seguides té bona estrugança, també es creu que si un nadó arriba al món amb el so d'un *Geko* serà agraciat de per vida. Des d'ara sempre comptem els sons, però es cansen quan porten cinc bufades, sembla impossible que d'un cos tant petit en surtin aquests xiscles. Aquest parell d'amigues ens han fet unes bones dentetes explicant-nos les immersions que fan prop ko Nang Yuan, un espectacle de tres illes enganxades per un camí de sorra.

***El submarinisme és la principal font
d'ingressos de Koh Tao.
Koh Tao. 9 abril. 2003***

Fer un curs de submarinisme costa uns 7000 bats, però el nostre pressupost és tant ridícul que ens n'hem d'estar. Cada vespre ens burxen amb els seus relats marins a la recerca del tauró - balena, fins que endollen la pel·lícula al bar de la dona trempada, llavors elles s'acaben el seu *curry* picant i nosaltres intentem caçar alguna paraula anglesa. Però els ulls ens fugen de la pantalla cap al retrat que hi ha plantat a la paret, sembla un general antic, carregat de medalles i ben trajat, és una fotografia esgrogueïda, venerada amb bombetes i espelmes, li han fet una mena d'altar i sempre li ofereixen algun aliment, avui hi té un refresc amb glaçons i canya, una pinya pelada i un plat de sopes. És el rei Chulalongkorn, o Rama V de la dinastia Chakri, que va regnar a principis del segle XIX, l'anomenen *Piya Maharaj*, o el rei estimat i és adorat com un déu per les seves bones gestes. Li abriguen els peus amb la bandera del país, hem sentit que el color vermell del drap simbolitza el poble i la fertilitat de la terra, el blanc és la puresa i el budisme i la franja blava és la monarquia i la força que uneix el poble amb déu. Ens adonem que el sostre també és ple de banderes d'altres països, retalls de tots colors on n'han estripat l'anglesa, l'espanyola i l'americana, una protesta bonica i modesta per suplicar la pau del món. La Rita i la Mònica s'han acomiadat de nosaltres amb un petit regal, un pot del mil·lenari ungüent del tigre, una mena d'amplasta d'eucaliptus que ho guareix gairebé tot, diuen que ens anirà bé per alleujar la coïssor de les picades dels mosquits, som una tropa massa dolça. També el farem servir de remei per desinfectar les esgarrinxades, tenim el cos ple de petites ferides de corall fruit de l'emoció i la poca habilitat subaquàtica. L'altre dia vam llogar un parell de motos i vam recórrer totes les cales de l'illa amb unes ulleres i un tub d'aigua, és el fons marí més impressionant que hem vist mai, tot era ple de corall de totes menes i de peixos de colors que se'ns apropaven a tocar, esquitxos de peixets petits amb una ratlla de color blau elèctric que giraven alhora, una colla de calamars, i el peix lloro, un peix de colors vius amb les ales clavades a l'inrevés, petits arbres de Nadal de mil colors, mates de pèls transparents que ballaven amb l'aigua i closques liles que s'obrien i es tancaven esporuguides. Un silenci mut, només algun xiscler apagat i un petit degoteig de trencadissa. Si mai el món s'apaga nosaltres serem sota mar.

*Esperant l'apocalipsi...
Koh Tao. 9 abril. 2003*

El reportatge: Tailàndia, un paradís sexual.

Tailàndia s'ha guanyat en els darrers anys una reputació de paradís sexual. És un país que té un problema amb la prostitució que no es ni recent ni importat de l'estranger. Sociòlegs i organitzacions no governamentals estimen que existeixen més de 2 milions de prostitutes en tot el país. Fins i tot es diu que gairebé no existeix cap barri a Bangkok on no es vengui sexe. Tot i que la prostitució a Tailàndia ha sigut il·legal durant més de 30 anys, es pot trobar sexe a qualsevol bordell o club nocturn o, d'altra banda, en llocs tant poc comuns com bars, perruqueries, parcs, karaokes, sales de massatge o, fins i tot, a camps de golf.

No existeix una única raó que expliqui el motiu pel qual a Tailàndia hi ha més prostitutes que a altres països més pobres. La interpretació tradicional de que és conseqüència de la pobresa cada cop té menys sentit. Tot i que són molts els estrangers els que demanden la pràctica sexual, la majoria dels clients de les prostitutes tailandeses són del país.

La majoria de les persones dedicades a la prostitució s'inicien a l'ofici quan són joves de 12 o 13 anys sense educació i procedent de les zones rurals. És habitual que els proxenetes segrestin a joves o les enganyin amb promeses de treball a fàbriques de províncies remotes. D'altra banda, els mateixos proxenetes poden també negociar amb les seves famílies que, degut a la fràgil situació econòmica en la que estan immersos, els és difícil no sucumbir-se a les atractives ofertes. Aquests ofereixen als pares centenars de dòlars o petits electrodomèstics a canvi de les seves filles més belles, el destí de les quals poden ser bordells d'on els estarà prohibit sortir. Només podran tornar a ser lliures si paguen el doble del que el proxeneta va pagar per elles, però es

donen casos en que han de començar a estalviar de nou perquè son revenues abans d'aconseguir la quantitat.

***Les “relacions internacionals” es troben per tot el país...
Bangkok. 3 abril. 2003***

La majoria de les prostitutes, però, acaben acceptant aquest destí i diuen que ha sigut cosa de la sort. Moltes, a més, n'estan ben satisfetes; el treball és fàcil i els diners abundants. És per aquest motiu que moltes ONG feministes no centren els seus esforços en treure-les de la prostitució. S'han donat compte de que encara que no entressin en aquest món per voluntat pròpia, s'acaben adaptant a aquesta vida fàcil i poques estan suficientment motivades per sortir.

Però el problema realment greu que hi ha a Tailàndia derivat de la prostitució és la SIDA. Es diu que gairebé el 75% de la gent que es dedica a la prostitució pateixen aquesta malaltia mortal.

No obstant, malgrat tots aquests problemes i la mala fama que el país està agafant per culpa del sexe fàcil, els tailandesos són gent amb ment oberta i comprensiva amb la sexualitat dels demés. És per això que la majoria de la població és comprensiva amb la prostitució, la homosexualitat i el travestisme.

Consells i curiositats:

Si realment es vol connectar amb la gent de Tailàndia bàsicament aconsellem una sola cosa: somriure. Els tailandesos, en general, son gent molt simpàtica que somriu per qualsevol motiu. Qualsevol excusa els serveix per tancar els seus ulls ametllats i mostrar la qualitat de la seva dentadura, ja sigui per fer coses tant bàsiques com saludar, indicar una direcció o , simplement, per donar les gràcies. Sembla que tenen ben apresada la lliçó que diu que la

distància més curta entre dos persones es un somriure. Sobretot els comerciants: "Si no saps somriure, no obris cap botiga".

Viatjant no deixes mai "d'al·lucinar per un tub"...